

9 januari Ilja:

Vandaag vertrekken we naar La Paz in Bolivia, na eerst wat gedubd te hebben of we niet via Peru zouden gaan hebben we toch de knoop doorgehakt en besluiten we onze originele route weer op te pakken. Arica vond ik toch niet zo spannend, Remco natuurlijk wel vanwege Dakar en franklin (=) etc. Dus zaten we fris aan het ontbijt en Franklin zag zijn kans weer waar om aan te schuiven. We moesten even zijn gastenboek tekenen, wat we natuurlijk wel wilden doen. Daarna afscheid genomen met een dikke omhelzing, jeetje wat zijn die mensen hier allemaal toch aanhalig. Mary had een taxi voor ons besteld en 5 minuten later gingen we op pad naar het busstation, wat ook maar 5 minuten rijden was. We moesten 1500 pesos afrekenen (2,50 euro) wat redelijk duur was voor zo'n kort ritje, maar stom als we waren hadden we geen prijs van te voren afgesproken dus het zij zo. Op het busstation was het on-chileens ongeorganiseerd en hebben we hele station wel 4 keer gezien voordat we bij de juiste bus stonden. Daarna nog en hele klus om in de bus te komen, eerst nog even wat paspoortformaliteiten en daarna moesten er nog 2 tickets voor weet ik veel wat gekocht worden om überhaupt de bus in te kunnen. De erg informatieve en behulpzame, vriendelijke buschauffeurs (maar niet heus!!!!) Maakten het ons erg gemakkelijk. Maar gelukkig waren we op tijd en kon het e.e.a. nog geregeld worden. Misschien een eerste voorbode voor het ongeorganiseerd Bolivia???

Deze bus was iets minder dan onze laatste semi-cama en de Brazilianen voor ons besloten maar direct de stoelen vol naar achteren tegooien zodat we licht claustrofobisch de 6 uur moesten volmaken. Het pad naar het toilet was geblokkeerd door een stel Bolivianen die geen zitplaats meer hadden zodat een bezoek aan het toilet een hele expeditie werd. Hoera we zijn bij de grens, we kunnen even benen strekken. Hier was alles weer beter georganiseerd, eerst raampje Chili om uit te checken, dan raampje Bolivia om in te checken (helaas was de busschauffeur niet zo attent geweest om alvast immigratieformulieren te geven zodat we even wat oponthoud hadden), vervolgens lopende band voor bagage, waar incidenteel een tas werd opengemaakt en de rest ongecontroleerd kon doorgaan. En weer de bus in. Een klein meisje liep in de bus rond met ijsjes. Nu zijn we tegen kinderarbeid, maar een ijsje was wel erg lekker dus toch maar 2 gekocht. Een volgende dame in de bus liep ron om pesos om te wisselen in Bolivianos. De koers viel zelfs nog wel mee, hoewel je natuurlijk altijd wel weer te weinig krijgt. Voordat we la Paz bereikten kwamen we nog wat kleine voorsteden tegen en bij elke stop dachten we weer..... is dit alles. Iedereen is altijd zo enthousiast over La Paz bij aankomst. Totdat we echt La Paz binnen kwamen.....

Wat een fantastisch gezicht was dat, een enorme stad tussen de bergen ingebouwd waar de huisjes als dominosteentjes tegen de berg aan staan. Helaas ging het allemaal te snel om er een foto van te maken, maar dit punt gaan we vast nog wel opzoeken. Bij het betreden van de stad zien we het kleurrijke volk, de kleurrijke taxi's en bussen en de typische gebouwen. Claxons overal, en de stad doet ons een beetje denken aan Bangkok maar dan anders. Volgens mij gaan we het hier best naar onze zin hebben! Vlakbij het busstation maakt onze bus een aanrijding met een taxi en hebben we grote consternatie. Gelukkig wordt er wat gehandjeklapt (en misschien wel met wat biljetten gezwaaid) en kunnen we na 10 minuten verder rijden. Een georganiseerde puinhoop staat ons te wachten op het station en het is niet duidelijk waar je een taxi kunt nemen. Via de achterzijde proberen we een taxi aan te houden, helaas blijken alle taxi's niet het adres van ons hostel te kennen, dus ga ik twifelen aan wat is heb opgeschreven. We lopen de stationshal binnen en starten even de laptop op om te

checken. Het blijkt toch goed te zijn en via de lonely planet map zoeken we het even op. De volgende taxichauffeur kent het gelukkig wel en we worstelen ons een weg door het centrum. We kijken onze ogen uit! Ons hostel zit in een smal straatje, maar wel middenin het centrum. Bij binnenkomst worden we aangenaam verrast, het ziet er allemaal gelikt uit en de kamers en hal zijn fraai gedecoreerd met wandschilderingen. TV op de kamer en een goede en schone badkamer (wat een luxe!). Personeel buitengewoon vriendelijk en behulpzaam. Perfect! WIFI op de kamer wat wil je nog meer. Het enige nadeeltje is dat de kamer op de 3e verdieping ligt en je op 3600 meter hoogte een conditie van nul komma nul blijkt te hebben. We zwoegen de 6 trappen op naar boven met zware tassen en vallen zwaar hijgend op ons heerlijke bed neer. Even bijkomen hoor!!!

.....

Maar niet te lang want we willen de stad gaan verkennen. Helaas is het zondag vandaag en zijn veel winkeltjes gesloten. Wat er wel veel te zien is zijn de straatverkoopsters met fruit, groenten, nootjes en nog veel meer. Sneaky proberen we hier en daar een foto te maken van een kleurrijke Boliviaanse dames met bolhoed, maar vaak wordt er nee geknikt. Men is niet heel erg vriendelijk hier of men heeft het niet erg op blanke toeristen. Op aanraden van de mensen van ons hostel gaan we eten bij een tent genaamd 100% natural, en dat blijkt een uitstekende keuze. Veel te veel natuurlijk en heerlijke vruchtensappen. Alles voor koud een tientje. Dat wordt niet bezuinigen geloof ik de komende tijd. We lopen door smalle straatjes met veel nadicrafts en nemen ons voor om morgen maar eens flink inkopen te gaan doen. Uitgeteld stappen we om 2200 uur veel te vroeg in ons bedje (het is een uur tijdsverschil) met het voornemen om morgen vroeg te gaan starten.

10 Januari:

Ilja: he wat waar zijn we..... Oh ja La Paz. Met een grote sprong spring ik uit bed, Remco kreunend achterlatend. Ja ja het is al 7 uur!!! Kom op ouwe! Heerlijk een hete douche na 7 dagen wisselend koud en lauw. We gaan naar beneden en worden verrast door het ontbijt..... bijna net zo goed als bij Franklin. Met goed gevulde maagjes kunnen we op pad. We besluiten gewoon te gaan lopen en wel te zien waar we eindigen (we kunnen altijd voor 75 cent een taxi terug nemen). We kunnen ons bijna niet beheersen, elk winkeltje heeft zulke mooie spullen voor weinig dat we na een half uurtje besluiten maar big te gaan spenden en met een groot gat in ons hand kopen we tassen, kussenslopen, sjaals, CD's en nog veel meer. Om half 12 zijn we allebei toe aan een bakkie van alle indrukken en gaan we een café binnen. Het eerste dat opvalt is een sjaaltje van Feyenoord en Remco maakt daar een opmerking over tegen de barman. Bij het zien van de kaart worden we nogmaals aangenaam verrast. Wat blijkt er op het menu te staan: hutspot, bitterballen, broodje kroket, huzarensalade en nog veel meer. Mjummie, nu zijn we niet echt chauvinistisch maar bepaalde dingen ga je missen na 9 weken op reis. We besluiten watertandend een broodje kroket te bestellen. Als een gebakje gaat het erin en voldaan zitten we elkaar aan te staren. Wat een geluk dat we dit plekje ontdekten. We kunnen er weer tegenaan en gooien ons weer temidden van het Boliviaanse getoeter. Na nog wat inkopen te hebben gedaan gaan we even terug naar het hostel. We herkennen onze straat bijna niet meer, wat gisteren nog een bijna uitgestorven straat bleek is nu een toppunt van bedrijvigheid. We besluiten vanaf ons balkonnetje het e.e.a. gade te slaan. Na een uurtje gaan we weer op pad. De zwarte markt en de witches markt staan

op het lijstje. De zwarte markt is niets meer dan een soort Beverwijk maar dan met Bolivianen, dus daar zijn we al snel op uitgekeken, in onze zoektocht naar de witches markt (die we uiteindelijk niet hebben gevonden) komen we terecht in een restaurant. Bij de saladebar komen we 2 Nederlanders tegen en we besluiten gezamenlijk te gaan eten. Marcel en Marije zijn 3 maanden op reis en maken de reis tegengesteld aan die van ons, dus we kunnen leuke adviezen uitwisselen. Het is erg gezellig. Marcel lijkt erg op iemand die Marco heet en wij kennen. Gelijkenis is echt griezelig. Marcel en Marije waren een paar dagen eerder hun hele bagage kwijtgeraakt bij een busreis en waren voor ons weer een voorbeeld om extra alert te zijn bij het inpakken van tassen. De avond wordt besloten met een gratis drankje van het huis. Een boliviaanse pisco. Als echte Nederlanders slaan we dat natuurlijk geen van vieren af. Een grote fles komt boven tafel met een doek eromheen en 4 borrelglaasjes worden volgeschonken. Tegelijk drinken we onze glazen in 1 teug leeg. Nou dat was niet slecht concludeerden we gezamenlijk..... Maar dat was voordat we zagen wat we hadden gedronken. 5 minuten later kwam de ober terug met de fles en vroeg of het gesmaakt had. JAAAAAAAAAAAAAA beaamden we alle vier. Daarna liet hij ons de fles zien waaruit we hadden gedronken. Tot onze grote ontsteltenis en afschuw bleek er in de fles een dode slang te zitten. Ja jullie lezen het goed.....een slang!!!!!!

gygcyugfbchxbasfgffgcfafdvhlb.....

Een goede grap van de lokale bevolking om die stomme toeristen eens een hak te zetten. Nou dat is goed gelukt ook. Achteraf kun je er wel om lachen en grappen we over de schilfers slangen huid die tussen de tanden bleven steken. Nu maar hopen dat de magen er tegen kunnen natuurlijk.